Republika Hrvatska
Općinski sud u Splitu
Gundulićeva 27,
21000, Split

Poslovni broj: P-828/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, sutkinja Antonia Škaričić Majić, u pravnoj stvari tužitelja Darija Vukšića, Oib: 54346752395, Kaštel Lukšić, Cesta dr. Franje Tuđmana 531, kojeg zastupa punomoćnica Tihana Kozina Barišić, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, kojeg zastupaju punomoćnici-odvjetnici u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i partneri iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene 28. listopada 2026., u prisutnosti Zamjenika punomoćnika tužitelja Mirka Kozine, odvjetnika u Splitu i punomoćnika tuženika Ivana Radića. odvjetnika u Zagrebu, na ročištu za objavu presude dana 2. studenoga 2026.,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka odredba čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu od 18. siječnja 2008., broj ugovora: 3212178425, kreditna partija: 7103996110, kojom je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

II Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana tužitelju isplati iznos od 650,34 eura uvećan za zatezne kamate tekuće od 30. siječnja 2008. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. srpnja 2013. do 31. srpnja 2015. po referentnoj stopi uvećanoj za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 30. prosinca 2023. prema po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri

postotna poena, a od 31. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana naknadi tužitelju trošak postupka u iznosu od 276,54 eura uvećan za zatezne kamate koje na taj iznos teku od 3. studenoga 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok se u preostalom dijelu odbija zahtjev za naknadom troškova postupka kao neosnovan.

Obrazloženje

1. U tužbi podnesenoj ovom sudu dana 27. veljače 2025. tužitelj navodi da su stranke 18. siječnja 2008. zaključili Ugovor o kreditu broj 3212178452, temeljem kojega mu je tuženik stavio na raspolaganje iznos od 439.400,00 kuna. Tužitelj smatra kako je banka neosnovano naplatila i naknadu za obradu kredita (tzv. ulaznu naknadu). Naime, odredbom članka 2. predmetnog ugovora da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora. Navodi da je predmetni kreditni Ugovor potrošački i da se o spornoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, već je ista unesena u ugovor po principu uzmi ili ostavi. Jednako tako tuženik da je tužitelju dostavio potvrdu od 19. veljača 2025. u kojoj je navedeno da je dana 29. siječnja 2008. tužitelju po predmetnom kreditu od strane tuženika naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 4.900,00 kuna. Slijedom navedenog, a s obzirom na to kako su ugovaranje i naplata takvih naknada također nepošteni, to tužitelj ovom tužbom tražiti utvrđenje ništetnosti takve odredbe ugovora o kreditu, kao i povrat isplaćenog na temelju iste zajedno s kamatama od dana te isplate. Tužitelj je prilikom podnošenja tužbe naznačio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.500 eura.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio tužbeni zahtjev u cijelosti, prigovorio je vrijednost predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj istaknuvši da bi vrijednost predmeta spora trebala biti određena u iznosu od 650,34 eura, tuženik je istaknuo kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio za potrošačke svrhe. Tuženik osporava da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom. Iz razloga što je ista jasna, razumljiva, lako uočljiva, da ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Istaknuo je prigovor zastare potraživanja te je predložio sudu odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti te naložiti tužitelju naknaditi tuženiku troškove ovog parničnog postupka.

3. Tijekom postupka sud je izveo dokaze pregledom i čitanjem isprava sadržanih u spisu i to: preslike ugovora o namjenskom kreditu od 18. siječnja 2008., dopisa tuženika od 19. veljače 2025.

4. Na temelju svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine"; broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 55/23., 146/25.; dalje: ZPP)ZPP, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora predstavlja zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnom odredbe članka 2. Ugovora o kreditu broj 3212178452. (ulazna naknada)

6. Među strankama tijekom postupka nije bilo sporno da je između tuženika, kao kreditora, i tužitelja, kao korisnika kredita, dana 27. veljače 2025. sklopljen Ugovor o kreditu broj 3212178452, temeljem kojega mu je tuženik stavio na raspolaganje iznos od 439.400,00 kuna, kojim je u članku 2. da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora.

7. Nije bilo sporno niti da je tužitelju naplaćena naknada u iznosu od 4.900,00 kuna.

8. Među strankama je sporno je li navedena odredba Ugovora o kreditu, nepoštena ugovorna odredba, a što bi je činilo ništetnom te je li osnovan istaknuti prigovor zastare.

9. Čitanjem Ugovora o namjenskom kreditu broj: 32056563212178452 od 27. veljače 2005. nesporno je da je tužitelj navedeni ugovor sklopio kao fizička osoba i to za kupnju stana, pa stoga tužitelj ispunjava sve zakonske uvjete iz članka 3. stavak 1. točka 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, dalje: ZZP), te se smatra potrošačem. Ističe se da je ovakav zaključak u skladu sa važećom sudskom praksom. Naime, status potrošača se predmnijeva, a na tuženiku je teret dokaza ako tvrdi suprotno, sve sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH zauzetom na sastanku predsjednika građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 23. studenoga 2023. (ovakvo pravno shvaćanje je izraženo u recentnoj sudskoj praksi Županijskog suda u Karlovcu, Stalna služba u Gospiću poslovni broj Gž-545/2024-2 od 1. srpnja 2024.)

10. Dakle, predmnijeva se da fizička osoba koja sklapa s bankom ugovor o kreditu ima status potrošača, a banka koja tvrdi drugačije mora tu tvrdnju dokazati. Sud je shvaćanja da tuženik nije osporio navode tužitelja da bi se u konkretnom slučaju radilo o kreditu kao potrošačkom, tipskom ugovoru u kojemu tužitelj nesporno ima status potrošača. Stoga je u nastavku potrebno raspraviti je li dio odredbe članka 2. predmetnog Ugovora o kreditu, ništetan ili ne.

11. Odredbom članka 81. stavka 1. i stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 96/03., 46/07. i 79/07. - u daljnjem tekstu: ZZP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao

trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna.

12. Prema odredbi članka 84. ZZP-a, nije dopušteno ocjenjivati da li su ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je i odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene.

13. Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno je: "1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. 2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“.

14. Za napomenuti je da se pojedine direktive ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

15. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama), koju navode i nižestupanjski sudovi, implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

16. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih

može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

17. Prema shvaćanju ovog suda, to ne traži nužno u ugovoru o kreditu specificirano navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade za obradu i odobravanje kredita. Međutim, kod provođenja testa poštenosti mora se preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-715/2024-2 od 22. svibnja 2024.).

18. Inače, ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe, kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

19. Imajući na umu da se odredbama ZZP-a uređuje zaštita osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga s posebnim osvrtom na djelotvorniju pravnu zaštitu potrošača, koji se u ugovorima s trgovcima posebice u tzv. tipskim, unaprijed formuliranim ugovorima, što je sukladno odredbi članka 295. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - u daljnjem tekstu ZOO-a) i predmetni Ugovor o nenamjenskom kreditu, pojavljuju kao "slabija strana", jer se u takvim ugovorima o ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, što suprotno osnovnom načelu obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, sud je analizirajući odredbu članka 5. predmetnog ugovora o kreditu, kojom je ugovorena jednokratna naknada u visini od 0,63% od iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita, stava da ta ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno "glavni predmet ugovora", što rezultira time da se na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti.

20. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (“Narodne novine“, broj: 1201/17) od 12. listopada 2017. godine, propisana zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite („Narodne novine“, broj: 15/14.), kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade.

21. Tijekom ovog postupka tuženik, koji je nesporno sastavio spornu predmetnu ugovornu odredbu o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao niti je pokušao dokazati opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna.

22. Iako je tuženik, trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji se "pokrivaju" tom naknadom, isti tijekom ovog postupka nije sa uspjehom dokazao koji su to troškovi.

23. Nadalje, uzrokuje li se predmetnom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, prema stavu ovog suda, ocjenjuje se i ocjenom bi li neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade).

24. Tužitelj je zatražio i vraćanje iznosa naknade koji je tuženik primio na temelju ništetne ugovorne odredbe, a prema odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje ZOO). S obzirom da je odredba Ugovora o kreditu, o naknadi za obradu kredita utvrđena ništetnom, to tužitelj ima pravo potraživati neosnovano stečeno po toj osnovi. Drugim riječima, tuženik je dužan vratiti tužitelju primljenu naknadu, jer je ta naknada naplaćena na temelju odredbe Ugovora o kreditu koju je sud utvrdio ništetnom.

25. Tuženik je tijekom postupka isticao prigovor zastare, koji je u cijelosti neosnovan, obzirom da deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti ne zastarijeva, a zastarijevanje restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-47/20, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Navedeno znači da zastara restitucijskog zahtjeva još nije ni počela nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

26. Slijedom iznesenog, valjalo je u cijelosti prihvatiti tužbeni zahtjev i odlučiti kao u izreci presude.

27. Nakon što je odlučeno o glavnoj stvari, valjalo je donijeti odluku i o troškovima parničnog postupka.

28. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na članku 154. stavku 1., članku 155. i članku 164. ZPP. Imajući na umu navedene zakonske odredbe, ovaj sud smatra da tužitelju pripada cjelokupan trošak postupka.

29. Iz stanja spisa proizlazi da je tužitelj prilikom podnošenja tužbe vrijednost predmeta spora označio iznos od 1.500,00 eura, čemu je tuženik pravovremeno prigovorio smatrajući je previsoko određeno i predlažući sudu vrijednost predmeta spora odrediti na iznos od 650,34 eura.

30. Prema odredbi iz članka 40. stavak 3. ZPP, ukoliko je vrijednost predmeta spora po tužitelju očito suviše visoko ili suviše nisko naznačena, tako da se postavlja pitanje

stvarne nadležnosti, sastava suda, vrste postupka, ovlaštenje za zastupanje ili pravo na naknadu troškova postupak, sud će, po službenoj dužnosti ili na prigovor tuženika, najkasnije na pripremnom ročištu, brzo i na prikladan način provjeriti točnost označene vrijednosti predmeta spora te će rješenjem protiv kojeg nije dopuštena posebna žalba odrediti vrijednost predmeta spora (st. 3.).

31. Glede pravnog pitanja određivanja vrijednosti predmeta spora, u procesnim situacijama u kojima je postavljeni deklaratorni zahtjev od prethodnog pitanja uz zahtjev za činidbu istaknut u istoj tužbu, Vrhovni sud Republike Hrvatske je zauzeo jasno pravno shvaćanje prema kojemu se, u slučaju kada je u tužbi istaknut deklaratorni zahtjev (deklaratorni preambul) kojem je svrha rješavanje prethodnog pitanja vezanog uz zahtjev za činidbu istaknut u istoj tužbi, pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora uzima u obzir samo vrijednost tužbenog zahtjeva na činidbu, a ne i ona zahtjeva za utvrđenje (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odlukama broj Revd-623/2026-2 od 10. veljače 2026., Rev-1264/2007 od 29. listopada 2008., Revr-758/2007 od 16. siječnja 2008., Rev-688/2000-2 od 7. siječnja 2004., Rev-374/2013-3 od 6. prosinca 2017. i dr.).

32. Stoga je, primjenom članka 40. stavka 3. ZPP, na ročištu doneseno rješenje da se određuje vrijednost predmeta spora u iznosu od 650,34 eura.

33. Prilikom određivanja visine troškova uzeta je u obzir vrijednost predmeta spora u iznosu od 650,34 eura te Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj: 138/23., dalje: Tarifa), prema kojoj vrijednost 1 boda iznosi 2,00 EUR (Tbr. 54 Tarife).

34. S obzirom na odredbe Tarife kao i postavljeni zahtjev za naknadu troškova, tuženiku, kao potrebni za svrhovito vođenje parnice, priznati troškovi po osnovi odvjetničkog zastupanja i to za:

- sastav tužbe (Tbr. 7/1 Tarife) iznos od 100,00 eura,
- zastupanje na ročištu od 30. rujna 2026. (Tbr. 9/1 Tarife) iznos od 100,00 eura,

35. Dakle tužitelju je valjalo priznati ukupan iznos od 200,00 eura, tom iznosu valjalo je pridodati 25% PDV, dakle iznos koji je tuženik dužan naknaditi tužitelju po osnovi troškova zastupanja po odvjetniku je ukupno iznos od 250,00 eura.

36. Nadalje, tužitelju nije priznat trošak pristojbe tužbe budući da ista nije plaćena, dok mu je valjalo priznati trošak pristojbe presude u iznosu od 26,54 eura sukladno Zakonu o sudskim pristojbama („Narodne novine“, broj: 118/18, 51/23,; dalje: ZOSP), budući se u konkretnom slučaju ne radi o sporu pokrenutom na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih prava.

37. Dakle, tužitelju je valjalo priznati ukupno troškove postupka u iznosu od 276,54 eura, dok je u preostalom dijelu odbijen zahtjev tužitelja za naknadom troškova postupka kao neosnovan.

38. Na dosuđeni parnični trošak dosuđene su zatezne kamate budući su zatražene sukladno članku 151. stavak 3. ZPP.

U Splitu 3. studenoga 2026.

Sutkinja
Antonia Škaričić Majić

Uputa o pravu na žalbu:
Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku od 15 dana od dana zaprimanja pisanog otpravka presude. Žalba se podnosi ovome sudu u tri primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud

DNA:
- tužitelju po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku
- u spis

Broj zapisa: **9-3088f-975a3**

Kontrolni broj: **03a71-9094e-41104**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.